

Arrest

nr. 202 558 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34, 2de verdieping
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2017 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 7 november 2013 in India in het huwelijk met de heer G.S., die in België verblijfsgerechtigd is als erkend vluchteling.

1.2. Op 14 augustus 2014 dient verzoekster bij de Belgische vertegenwoordiging in New Delhi, India, een aanvraag in tot de afgifte van een visum lang verblijf (type D) om haar echtgenoot in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 6 november 2014 toegestaan.

1.3. Verzoekster komt op 18 januari 2015 aan in België. Zij wordt in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, geldig tot 10 maart 2016.

1.4. Op 8 april 2016 wordt overgegaan tot de verlenging van het tijdelijke verblijfsrecht van verzoekster met één jaar, tot 10 maart 2017.

1.5. Bij brief van 27 februari 2017 vraagt verzoekster een verdere verlenging van haar tijdelijke verblijfsrecht, op grond van artikel 11, § 2, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stelt dat er sprake is van ernstige moeilijkheden waardoor zij niet langer samenwoont met de referentiepersoon en dat zij slachtoffer is geworden van huiselijk geweld. Zij voegt een proces-verbaal van aangifte van intrafamiliaal geweld van 12 januari 2017 en een getuigschrift voor verstrekte hulp van 29 december 2016.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 29 augustus 2017 de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 6 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Sri Lanka

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

x de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervroegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°)

Mevrouw heeft naar eigen het echtelijk dak verlaten op 29.12.2016 en woont sedert deze datum bij haar zus en schoonbroer. Sedert 31.05.2017 staat ze ingeschreven op hun adres.

In bijlage een proces verbaal AN.43LB005079/201 d.d. 12.01.2017 geeft ze als reden waarom ze haar man heeft verlaten, het feit dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld. Mevrouw wil voor haar relaas beroep doen op een Tamil tolk, maar er is geen beschikbaar. Daarom wordt toegestaan dat haar schoonbroer haar verhaal vertaalt van Tamil naar Nederlands.

Haar man zou teveel alcohol drinken en daardoor agressief worden. Mevrouw zou thuis op 25.12.2016 een vuistslag op het oog en een stamp in de onderrug hebben gekregen. Reeds vroeger zou ze ook al slagen hebben gekregen en zou ze zijn bedreigd geweest met een mes.

Naar aanleiding van de feiten op 25.12.2016 is ze naar de huisarts gegaan op 29.12.2016. Voor de voorgaande feiten heeft ze nooit de politie gecontacteerd en is er evenmin bewijs van medische tussenkomst. Haar man wil dat ze vertrekt; mevrouw denkt dat het best is om te scheiden, want ze is altijd bang.

Voor het huisartsbezoek van 29.12.2016 is er enkel een getuigschrift voor verstrekte hulp, er is geen enkel attest dat haar vermelde beweringen omtrent huiselijk geweld staft. De reden van het huisartsbezoek is noch de vermelde slagen kunnen achterhaald worden uit dit aangebrachte getuigschrift.

Op 22.01.2017 wordt de echtgenoot van mevrouw verhoord (proces-verbaal met nummer AN.43.LB009064/2017- GF d.d. 22.01.2017) Aangezien er geen Tamil tolk beschikbaar is, wordt toegestaan dat een collega zijn verhaal vertaalt uit het Tamil.

Meneer beweert dat mevrouw tussen 24 en 28 december bij haar zus verbleef omdat hun moeder op bezoek was uit Sri Lanka. Meneer beweert nooit zijn vrouw geslagen te hebben. Mevrouw heeft hem recent nog gebeld om papieren op te vragen zodat ze in België kan blijven. Meneer beweert dat de zus van mevrouw zich tracht te moeien met het huishouden; de vrouw problemen zouden steeds via de zus

komen. Mevrouw zou soms nog bij meneer in huis komen: meneer vraagt zich af waarom ze dit nog doet als ze zegt bang te zijn.

Volgens de vertalende collega van meneer is meneer een heel stil, rustig en gemoedelijk persoon is, die geen confrontaties zoekt. Hij is verbaasd dat er zoiets (huiselijk geweld) zou gebeurd zijn. Hij meldt eveneens dat hij mevrouw verschillende keren gezien heeft en dat zij nooit geklaagd heeft op eender welke manier dan ook te kennen heeft gegeven dat er problemen waren.

In een brief gedateerd 14.12.2016 (de datum kan echter niet kloppen want het betreft een aanvulling op het proces-verbaal d.d. 12.01.2017) beweert mevrouw dat er een vergissing gebeurd is in de vertaling in het PV van 12.01.2017.

In plaats van "Ik denk dat het beter is dat wij scheiden en ik wil alleen wonen" wilde mevrouw zeggen "mijn echtgenoot [G.] zal zich moeten verbeteren en het huis waar hij nu in woont zal veranderen en vervolgens zou ik samen met hem willen wonen ergens anders. Zonder problemen in de toekomst en met beveiliging wil ik hier blijven wonen met de hulp van de overheid en dit is wat ik wil."

Deze zogenaamde vergissing in de vertaling hetgeen mevrouw wilde zeggen kan niet ernstig genomen worden, aangezien het een totaal tegenovergestelde bewering betreft.

In een bijlage aan proces-verbaal AN.43LB.029407/2017 –GF d.d. 07.03.2017 beweert mevrouw dat er sedert haar klachten van 12.01.2017 geen nieuwe problemen zijn met haar echtgenoot. Ze bevestigt nog steeds te wonen op het adres van haar zus en schoonbroer.

In een schrijven d.d. 16.05.2017 meldt de procureur des Konings aan mevrouw dat er onvoldoende bewijzen ten laste van de echtgenoot gevonden werden en dat het dossier zonder gevolg werd gerangschikt.

Er is geen enkel bewijs dat mevrouw effectief het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld.

Wat betreft artikel 11 §§ voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw is pas aangekomen in België in februari 2015. De gezinsband is volgens alle bovenstaande beweringen verbroken. De advocaat van betrokkene heeft op 27.02.2017 een brief opgesteld, die anticipeert op een mogelijke intrekking van het verblijfsrecht; betrokkene weet dus heel goed dat haar verblijfsrecht in gevaar is. Het hoorrecht werd dus toegepast.

In deze brief van de advocaat wordt aangehaald dat – aangezien de echtgenoot van betrokkene erkend vluchteling is – mevrouw een groot veiligheidsprobleem heeft bij een terugkeer naar Sri Lanka en dat het ook cultureel zeer moeilijk is voor haar om deze optie te overwegen. Deze beweringen worden nergens gestaagd door enige feiten.

Mevrouw volgde een inburgeringstraject, dit is verplicht voor nieuw aangekomen vreemdelingen in België en getuigt niet van een grote persoonlijke wil tot integratie.

Mevrouw heeft ook de modules van Nederlandse taal richtgraad 1 gevolgd, dit is in het licht van alle hierboven aangehaalde feiten geen afdoende reden om haar verblijfsrecht te behouden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 11 en 12 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Dat verzoekster gemachtigd werd tot verblijf als echtgenote van een erkend politiek vluchteling, de heer [S.].

Dat zij aan alle voorwaarden voldeed om gemachtigd te worden tot verblijf nadat zij met de heer [S.] in het huwelijk was getreden.

Dat het samenleven met de heer [S.] evenwel onmogelijk is geworden door diens gewelddadige houding t.o.v. verzoekster die tijdens het huwelijk regelmatig slagen en verwondingen kreeg toegediend.

Dat ook op 25.12.2016 opnieuw slagen en verwondingen werden toegebracht aan verzoekster.

Waar verzoekster ook in het verleden reeds mishandeld was door haar echtgenoot maar in de hoop was dat deze zijn gedrag zou verbeteren, zij, zoals vaak voorkomt bij intrafamiliaal geweld, aanvankelijk de stap niet durfde zetten naar het neerleggen van een klacht bij de politiediensten.

Dat op 29.12.2016 gelet op de nieuwe geweldpleging verzoekster gelet op de escalatie van het geweld in haar gezinsleven klacht neerlegde bij de politie en beroep deed op een dokter om verwondingen vast te stellen.

Dat langer samenleven met haar echtgenoot niet mogelijk was en zij onderdak vond bij derden die op de hoogte waren van de moeilijke situatie waarin verzoekster verkeerde.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ondanks het feit dat deze op de hoogte is van feiten zoals weergegeven in de klacht neergelegd door verzoekster, een einde werd gesteld aan haar verblijf en dit in toepassing van artikel 11 §2 van de wet van 15.12.1980 omdat verzoekster geen werkelijke huwelijk- of gezinsleven meer zou onderhouden met haar echtgenoot die zij vervoegd had.

Dat evenwel geen toepassing werd gemaakt van het bepaalde in artikel 11 §2 "De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1ste 2de of 3de geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is van geweld tijdens het huwelijk of het partnerschap van het feit dat bedoeld in artikel 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie die niet langer een gezin zou vormen met de personen, die zij vervoegen en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf op basis van het eerste lid, 1ste 2de of 3de".

Dit terwijl verzoekster duidelijk aantoonbaar is van slagen en verwondingen en dus beroep kan doen om de bepaling van artikel 11 van de wet van 15.12.1980 waarin gesteld wordt dat in geval van slagen en verwondingen geen einde dient gesteld te worden aan haar verblijf.

Dat de feiten waarover nochtans duidelijk klacht werd neergelegd door verzoekster in de bestreden beslissing niet grondig in overweging zijn genomen maar deze heeft terzijde zijn geschoven louter en omwille van de beweringen van de echtgenoot, die zich ertoe beperkt alle aantijgingen van intrafamiliaal geweld te ontkennen daarbij gesteund wordt door een naaste persoon die niet alleen voor hem komt vertalen maar bovendien het nodig vindt om een moraliteitsgetuigenis af te leggen.

Dat het evenwel eigen is aan intrafamiliaal geweld dat het vaak in de beslotenheid van de familie gebeurt, juist zonder dat er getuigen aanwezig zijn, en daders vaak de neiging hebben hun geweld manifest te ontkennen. Vandaar het grote aantal slachtoffers dat ofwel tegen de deur loopt of toevallig van de trap is gevallen.

Dat door louter te verwijzen naar de seponering door het Openbaar Ministerie de beslissing voorbij gaat dat artikel 11 niet voorziet dat noodzakelijkerwijze een veroordeling moet uitgesproken worden lastens de dader van de slagen en verwondingen omdat dit een voorwaarde zou toevoegen aan het bepaalde in artikel 11 van de wet van 15.12.1980 die niet in de wet staat ingeschreven.

Dat bovendien het seponeringsbeleid van het Openbaar Ministerie inzake intrafamiliaal geweld zeer hoog ligt en recent nog werd aangevoerd dat meer prioriteit aan daadwerkelijke vervolging dient gegeven te worden in geval van intrafamiliaal geweld in die zin instructies zouden opgesteld zijn door het College van Procureurs-Generaals.

Dat evenwel in de praktijk dient vastgesteld te worden dat het aantal seponeringen inzake intrafamiliaal geweld opvallend hoog blijft.

Dat een seponering op zich evenwel niet betekent dat geen geweld gepleegd zou zijn en enkel dat met het oog op het bekomen van een strafrechtelijke veroordeling mogelijk onvoldoende bewijzen voorleggen.

Dat de bestreden beslissing bovendien uit het oog verliest dat artikel 11 §2 lid 4 tweeledig is en twee situaties beoogt met name indien de vreemdeling aantoonbaar - het bewijs levert het slachtoffer te zijn

geweest van huiselijk geweld tijdens het huwelijk of het partnerschap met een derdenlander zoals vermeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 en 405 van het Strafwetboek enerzijds en geweld in de familie anderzijds zonder dat dit verder bepaald is en hiermee het intrafamiliaal geweld in het algemeen bedoeld wordt.

Dat de Raad van Vreemdelingen reeds in zijn arrest van 01.02.2016 nr. 16145 verduidelijkt dat interfamiliaal geweld of partnergeweld kan worden begrepen als iedere aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijk, geestelijk of seksuele geweldpleging belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar en dit onder verwijzing naar de omzendbrieven van het College van Procureurs-Generaals bij de Hoven van Beroep, omzendbrief nr. COL3/2006 en omzendbrief nr. COL4/2006 evenals naar het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld.

Verder kan verwezen worden naar de omzendbrief van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelf van 13.12.2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinsvereniging die door het grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013 geïnterpreteerd werden waarin het toepassingsgeval van "personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezin vormen met de persoon die zij vervoegen en die bescherming nodig hebben als volgt wordt toegelicht: in het eerste geval kan het bewijs worden geleverd door een vonnis of door een proces-verbaal met vaststellingen op heterdaad, in het tweede geval kan het om situaties gaan waar er geen vonnis is of die betrekking hebben op andere feiten".

Met andere woorden Staatssecretaris in zijn beoordeling van de situatie van verzoekster niet alleen diende na te gaan of voldaan was aan de eerste situatie met name een vonnis of een pv op heterdaad maar wel meer in het algemeen diende na te gaan of verzoekster zich bevond in een situatie van partnergeweld waardoor het voor haar onmogelijk was om nog langer gezin te vormen met haar echtgenoot.

Dat uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat nagegaan is of verzoekster zich bevond in de situatie zoals bedoeld in artikel 11 §2 4de lid met name of verzoekster zich bevond in de situatie van een persoon die het slachtoffer is van geweld in de familie, dit ondanks de duidelijk klacht neerlegging door verzoekster in tempore non suspecto.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat geen enkel bewijs voorligt van intrafamiliaal geweld minstens een begin van bewijs is gelet op de door verzoekster neergelegde klacht in tempore non suspecto onmiddellijk na datum waarop de slagen haar werden toegebracht door haar echtgenoot gestaafd door een doktersattest en foto's van voorgaande slagen.

Dat bijgevolg nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat in concreto nagegaan is of verzoekster het slachtoffer is van huiselijk geweld, nu de bestreden beslissing zich beperkt tot de motivering dat niet aan de eerste voorwaarde van artikel 11 §2 4de lid met name bewezen slagen en verwondingen is voldaan.

Dat geen verder onderzoek naar geweld in familie in het algemeen zoals bepaald in de laatste paragraaf van artikel 11 §2 4de lid heeft plaatsgevonden.

Dat ook de toenmalige raadsman melding maakte in het schrijven van 27.12.2017 van het opgestelde proces-verbaal naar aanleiding van de toegediende slagen en medische attest overmaakte.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet grondig gemotiveerd waar deze voorhoudt dat "Voor het huisarts bezoek is er enkel een getuigschrift voor verstrekte hulp. Er is geen enkel attest dat haar vermelde beweringen omtrent huishoudelijk geweld staft. De reden van het huisartsbezoek noch de vermelde slagen kunnen achterhaald worden uit dit aangebrachte getuigschrift" terwijl de medische hulpverlening rechtstreeks in verband staat met de slagen, toegediend door haar echtgenoot.

Dat het enkele het feit dat zich na 29.12.2016, geen nieuwe feiten hebben plaatsgevonden geen afbreuk doet aan het feit dat de slagen en de verwondingen van voor die datum wel degelijk plaatsvonden.

Eén en ander toont trouwens aan dat verzoekster met recht en reden de echtelijke woning verlaten heeft om zichzelf in veiligheid te brengen door haar fysieke verwijdering van haar echtgenoot.

De bestreden beslissing schendt bovendien het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel nu zonder meer is voortgegaan op de verklaringen van de dader van de geweldpleging en de klacht van verzoekster zonder meer terzijde wordt geschoven terwijl deze nochtans ondersteund wordt door medische vaststellingen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het besturen over te doen maar enkel om onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (Raad van State 17.12.2003 nr 12650020).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan en voor zover er een belangenafweging is gedaan wordt een verkeerde afweging gedaan nu de versie van de dader van de geweldpleging primeert op de duidelijke verklaring van verzoekster.

Verzoekster heeft in tempore non suspecto klacht neergelegd en was op dat ogenblik nog niet op de hoogte van de mogelijke consequenties voor haar verblijf indien zij binnen de periode voorzien in artikel

11 van de wet van 15.12.1980 de echtelijke woning zou verlaten en het samenleven met haar echtgenoot juist omwille van het feit dat dit door zijn geweldpleging onmogelijk was geworden, stopzetten.

Bij gevolg wordt het zorgvuldigheidsbeginsel al geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel ligt de Overheid verplichting op haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (Raad van State 14.02.2006 nr 154954, Raad van State 01.02.2007 nr 167411).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing de Staatssecretaris steunt op alle gegevens van het desbetreffende dossier en rekening houdt met de omstandigheden waarin verzoekster zich genoodzaakt zag de echtelijke woning te verlaten.

Door voor te houden in de bestreden beslissing dat "Er geen enkel bewijs is dat mevrouw effectief het slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld" miskent de bestreden beslissing het feit dat verzoekster onmiddellijk klacht neerlegde nadat zij de echtelijke woning juist omwille van de haar toegebrachte slagen had verlaten.

Door voor te houden dat boven alle twijfel verheven is dat er geen intrafamiliaal geweld heeft plaatsgevonden miskent de Staatssecretaris de bewijskracht van het destijds opgestelde proces-verbaal en er wordt geen rekening gehouden met de daarin aangevoerde elementen, te meer daar slagen en verwondingen wel degelijk medisch zijn vastgesteld als zijnde toegebracht door haar echtgenoot. (Zie doktersverslag [V.M.])

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig gemotiveerd, steunt niet op de juiste feiten en schendt bijgevolg de aangehaalde artikelen evenals het proportionaliteitsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen, minstens werd geen voldoende analyse op zorgvuldige wijze doorgevoerd van de voorgebrachte stukken."

2.1.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat verzoekster niet of niet langer een werkelijk huwelijks- en gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die werd vervoegd in België, waar zij naar eigen zeggen op 29 december 2016 de echtelijke woning heeft verlaten en sindsdien bij haar zus en schoonbroer inwoont. Sinds 31 mei 2017 staat ze ingeschreven op hun adres. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat ook rekening werd gehouden met de aangifte die verzoekster op 12 januari 2017 deed van huiselijk geweld en het door haar in dit verband voorgelegde getuigschrift voor verstrekte hulp van 29 december 2016. Verzoeksters verklaringen in de aangifte worden kort weergegeven. De directe aanleiding voor de klacht zouden slagen en verwondingen door haar echtgenoot zijn op 25 december 2016, feiten waarvoor ze op 29 december 2016 een dokter raadpleegde. Ze maakte in de aangifte ook gewag van eerdere feiten, waarvoor ze nooit de politie contacteerde en waarvoor er geen bewijs van medische tussenkomst is. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat, waar verzoekster het huiselijke geweld wenste te staven met een medisch stuk, het voorgelegde stuk van 29 december 2016 enkel een getuigschrift voor verstrekte hulp is en de reden van het huisartsbezoek noch de vermelde slagen kunnen worden achterhaald aan de hand van dit stuk. Hij aanvaardt het om deze reden niet als attest dat het ingeroepen huiselijk geweld kan staven. De gemachtigde van de staatssecretaris gaat vervolgens kort in op het gehoor van de echtgenoot en een collega van hem, op een rechtzetting op het proces-verbaal van 12 januari 2017 door verzoekster en op verdere verklaringen van verzoekster in bijlage van een proces-verbaal van 7 maart 2017. De vergissing in de vertaling die verzoekster wenste recht te zetten, is volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet ernstig, waar het een totaal tegenovergestelde bewering is. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de procureur des Konings het dossier zonder gevolg heeft gerangschikt omdat er onvoldoende bewijzen werden gevonden ten laste van de echtgenoot. Ook de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat er geen enkel bewijs is dat verzoekster effectief het slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld. Om deze redenen weerhoudt hij op dit punt geen grond opdat verzoekster op zelfstandige basis het verblijfsrecht kan behouden. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert ten slotte waarom volgens hem de elementen vervat in

artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet evenmin verhinderen dat het verblijfsrecht niet wordt verlengd, waarbij wordt ingegaan op de in dit verband naar voor gebrachte elementen in een brief van verzoekster aan het bestuur van 27 februari 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris benadrukt dat de gezinsband in het licht van de voorliggende gegevens als verbroken moet worden beschouwd en dat verzoekster zich beperkt tot beweringen dat haar veiligheid in gevaar is bij terugkeer naar Sri Lanka en een terugkeer cultureel zeer moeilijk ligt, zonder deze te staven met feiten. Het in België gevolgde inburgeringstraject wordt evenmin aanvaard als reden die zich kan verzetten tegen de niet-verlenging van het verblijfsrecht, waar dit verplicht is en nog niet getuigt van een grote persoonlijke wil tot integratie.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Daarenboven kan verzoekster in het licht van de motieven zoals hierboven weergegeven niet ontkennen dat hieruit wel degelijk een evenredigheidstoetsing blijkt. Hieruit blijkt immers duidelijk dat het niet langer voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden als echtgenote van een verblijfsgerechtigde derdelander werd afgewogen aan het door verzoekster ingeroepen huiselijke geweld en aan de door haar ingeroepen problemen bij een terugkeer naar het herkomstland en de ingeroepen elementen van integratie in België.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De in casu relevante bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet – op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen – luiden als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt

hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel op zich de motivering niet betwist dat zij niet of niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot die zij vervoegde in België. Haar betoog komt erop neer dat volgens haar het verblijfsrecht niet kon worden beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat zij zich als slachtoffer van huiselijk geweld kan beroepen op het vierde lid van deze wetsbepaling.

Het Grondwettelijk Hof heeft bevestigd dat de bijzondere bescherming die op grond van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt verleend aan de slachtoffers van echtelijk geweld, een omzetting vormt van artikel 15, derde lid van de richtlijn 2003/86/EG, dat bepaalt :

"In geval van weduwnaar- of weduwschap, echtscheiding, scheiding, of van overlijden van eerstegraads bloedverwanten in rechtstreekse opgaande of neergaande lijn, kan, indien zulks vereist is op aanvraag, een autonome verblijfstitel worden verleend aan personen die uit hoofde van gezinshereniging zijn toegelaten. De lidstaten stellen bepalingen vast om te waarborgen dat in geval van buitengewoon moeilijke omstandigheden een autonome verblijfstitel wordt verleend".

Hierdoor geeft de Belgische wetgever een concrete invulling aan wat 'buitengewone moeilijke omstandigheden' worden genoemd in richtlijn 2003/86/EG. In de richtsnoeren voor de toepassing van richtlijn 2003/86/EG (COM (2014) 210 definitief van 3 april 2014) stelt de Commissie: *"De buitengewoon moeilijke omstandigheden moeten zijn veroorzaakt door de gezinssituatie of door de verbreking daarvan, niet door problemen die aan andere oorzaken zijn te wijten. Voorbeelden van buitengewoon moeilijke omstandigheden zijn gevallen van huiselijk geweld tegen vrouwen en kinderen, bepaalde gevallen van gedwongen huwelijk, het risico van vrouwelijke genitale verminking, of gevallen waarin de persoon bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in een buitengewoon moeilijke gezinssituatie terecht zou komen."*

Artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet beoogt twee situaties.

Het artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet preciseert vooreerst dat indien de vreemdeling aantoonbaar – dit is het bewijs levert – het slachtoffer te zijn geweest van feiten van huiselijk geweld tijdens het huwelijk of het partnerschap met een derdelander zoals vermeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek, de staatssecretaris of zijn gemachtigde in geen geval een einde kan stellen aan het verblijf van deze vreemdeling. Deze bepaling, die werd ingevoegd bij wet van 8 juli 2011, voert ten aanzien van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid in die daarvoor niet bestond.

In al de andere gevallen, daarentegen, dient de verwerende partij, zoals artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet reeds bepaalde vóór de wijziging ervan bij wet van 8 juli 2011, rekening te houden met de situatie van de personen die het slachtoffer zijn van echtelijk geweld (d.i. "geweld in de familie"), die niet langer een gezinscel vormen en die het voordeel van het legaal verblijf niet verliezen indien zij een bijzondere bescherming in de zin van de voormelde richtlijn nodig hebben (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.22.2-B.22.4).

Verzoekster betoogt andermaal dat zij slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld, waarbij zij na op 25 december 2016 opnieuw slagen en verwondingen te hebben moeten ondergaan een klacht indiende bij de politie en een dokter raadpleegde. Zij stelt na deze feiten de echtelijke woning te hebben verlaten. Zij is van mening te hebben aangetoond slachtoffer te zijn geworden van slagen en verwondingen door haar echtgenoot, waardoor overeenkomstig artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht niet kon worden beëindigd. Zij stelt dat de feiten die zij vermeldde in haar aangifte bij de politie niet grondig in overweging zijn genomen en deze terzijde worden geschoven louter en alleen omwille van de beweringen van haar echtgenoot, daarin gesteund door een

collega van hem. Zij betoogt dat het nu eenmaal eigen is aan intrafamiliaal geweld dat er geen getuigen zijn en de daders veelal de feiten ontkennen. Door het louter verwijzen naar de seponering door het parket, zo vervolgt verzoekster, wordt volgens haar ook voorbijgegaan aan het gegeven dat voormelde wetsbepaling tweeledig is, niet noodzakelijkerwijze een veroordeling vereist (of een proces-verbaal van de politie met vaststellingen op heterdaad) en ook handelt over feiten van intrafamiliaal geweld in het algemeen, los van de in de betreffende wetsbepaling aangehaalde strafrechtelijke bepalingen. Zij verwijst hiervoor ook naar een omzendbrief van 13 december 2013. Zij wijst hierbij verder op het zeer hoge aantal gevallen waarin het parket dergelijke klachten zonder gevolg klasseert en benadrukt dat dit niet betekent dat er geen sprake was van geweld, enkel dat er mogelijk onvoldoende bewijs voorhanden was voor een strafrechtelijke veroordeling.

Het is op zich niet betwist dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in de mogelijkheid was om bij het bestuur stukken voor te leggen die kunnen aantonen dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld en evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing rekening hield met de in dit verband voorgelegde stukken, met name een proces-verbaal van aangifte van intrafamiliaal geweld van 12 januari 2017 en een getuigschrift voor verstrekte hulp van 29 december 2016.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoekster in haar aangifte bij de politie verklaarde dat er ook voor 25 december 2016 reeds sprake zou zijn geweest van huiselijk geweld, maar zij hierbij de politie niet contacteerde en evenmin een bewijs van medische tussenkomst kon voorleggen. Inzake de ingeroepen feiten van huiselijk geweld van 25 december 2016 die verzoekster aanhaalde als directe aanleiding voor de aangifte bij de politie, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing vervolgens vast dat geen enkel medisch attest voorligt dat de ingeroepen slagen en verwondingen en het ingeroepen huiselijk geweld kan staven. Hij merkt op dat in het voorgelegde getuigschrift voor verstrekte hulp van 29 december 2016 noch de reden van het huisartsbezoek noch de ingeroepen slagen steun vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft in zijn beslissing verder zowel de verklaringen van verzoekster als deze van haar echtgenoot en een collega van hem weer in het kader van het strafrechtelijke onderzoek dat volgde op de aangifte van intrafamiliaal geweld. Hij stelt vast dat de procureur des Konings in een schrijven van 16 mei 2017 meedeelde dat deze aangifte zonder gevolg werd gerangschikt omdat onvoldoende bewijzen ten laste van de echtgenoot werden gevonden. Hij besluit dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoekster effectief het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de feiten die zij vermeldde in haar aangifte bij de politie terzijde worden geschoven louter omwille van de verklaringen van haar echtgenoot daarin gesteund door een collega van hem of louter omwille van het gegeven dat het parket haar aangifte zonder gevolg heeft gelaten en er dus ook geen veroordeling is. Zij gaat aldus voorbij aan de motivering dat niet enkel het parket de aangifte zonder gevolg heeft gelaten, maar verzoekster ook in het kader van de huidige verblijfsrechtelijke procedure geen enkel bewijs kon voorleggen van de door haar ingeroepen slagen en verwondingen en het intrafamiliaal geweld. Hierbij wordt ingegaan op het getuigschrift voor verstrekte hulp dat verzoekster voorlegde aan het bestuur, maar geoordeeld dat hierin geen aanwijzing is terug te vinden van slagen en verwondingen of intrafamiliaal geweld.

Verzoekster geeft verder op zich correct aan dat voor de toepassing van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk een veroordeling is vereist en het ook kan gaan over feiten van intrafamiliaal geweld in het algemeen, los van de in deze wetsbepaling aangehaalde strafrechtelijke bepalingen. Er blijkt evenwel niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing hierover anders heeft geoordeeld, waar hij vaststelde dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer is geworden van echtelijk geweld of geweld in de familie en waarbij hij ook is nagegaan of – los van de seponering van de klacht door het parket – verzoekster stukken voorlegde die alsnog kunnen wijzen op huiselijk geweld. Hij stelde evenwel vast dat dit niet het geval is, waar in het voorgelegde getuigschrift voor verstrekte hulp geen aanwijzing is terug te vinden van slagen en verwondingen of intrafamiliaal geweld.

De gemachtigde van de staatssecretaris hield hierbij wel degelijk ook rekening met de aangifte bij de politie door verzoekster, maar wees op het gegeven dat het parket deze aangifte zonder gevolg rangschikte wegens onvoldoende bewijzen en op het gegeven dat verzoekster in het kader van de vraag tot verlenging van haar verblijfsrecht evenmin bewijzen voorlegde die wijzen op het ingeroepen intrafamiliale geweld. Verzoekster, die stelt een arts te hebben geraadpleegd na op 25 december 2016 opnieuw slagen en verwondingen te hebben ondergaan, betwist niet dat zij hieromtrent enkel een

getuigschrift voor verstrekte hulp van 29 december 2016 voorlegde waarin de reden van het huisartsbezoek niet wordt geduid en waarin de ingeroepen slagen en verwondingen op zich geen steun kunnen vinden. Dit gegeven vindt ook steun in het administratief dossier. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, blijkt aldus nog niet dat verweerder enkel een effectieve veroordeling (of vaststellingen op heterdaad door de politie) aanvaardt opdat ingeroepen feiten van huiselijk geweld worden aanvaard als reden voor het behoud van het verblijfsrecht op zelfstandige basis. Wel blijkt op lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat in casu geen of onvoldoende concrete aanwijzingen van het huiselijk geweld voorlagen.

De Raad acht deze beoordeling in casu niet kennelijk onredelijk, waar het niet is betwist dat verzoeksters aangifte bij de politie zonder gevolg werd gelaten wegens onvoldoende bewijzen en verzoekster geen concreet (begin van) bewijs kon voorleggen van het ingeroepen huiselijke geweld. Zij betwist niet dat zij bij het bestuur enkel een getuigschrift voor verstrekte hulp van 29 december 2016 aanbracht, maar geen medisch attest dat ingaat op de reden van het huisartsbezoek of de gedane vaststellingen. Er blijkt ook niet dat in casu de politie zelf concrete vaststellingen heeft gedaan die kunnen wijzen op intrafamiliaal geweld of dat er sprake was van getuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij huidig verzoekschrift een medisch attest van 18 oktober 2017 en foto's voegt. Er moet echter worden geduid dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het hem niet toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Verzoekster betwist ter terechtzitting niet dat zij naliet deze stukken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ter kennis te brengen van het bestuur.

Verzoekster betoogt nog dat de door haar *“neergelegde klacht in tempore non suspecto onmiddellijk na datum waarop de slagen haar werden toegebracht door haar echtgenoot gestaafd door een dokters-attest en foto's van voorgaande slagen”* minstens een begin van bewijs vormen. De Raad kan echter niet anders dan herhalen dat niet dienstig naar deze laatste stukken kan worden verwezen, nu deze niet reeds voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster kan ook niet zonder meer worden gevolgd waar zij stelt onmiddellijk na de voorgehouden feiten aangifte te hebben gedaan bij de politie, waar zij de feiten situeerde op 25 december 2016 en haar aangifte pas op 12 januari 2017 werd gedaan. Zij gaf in haar aangifte verder aan dat haar echtgenoot haar op 29 december 2016 zei dat zij moest vertrekken uit de echtelijke woning. In deze omstandigheden blijft de Raad bij zijn oordeel dat geen kennelijk onredelijkheid blijkt waar de gemachtigde van de staatssecretaris, ondanks de aangifte bij de politie, geen concreet (begin van) bewijs of concrete en ernstige aanwijzingen weerhield dat verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer was geworden van intrafamiliaal geweld. In het licht van de jaarlijkse verlenging van het verblijfsrecht die verzoekster nog diende te vragen, waarbij zij telkens de bewijzen diende voor te leggen dat nog was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, kan verzoekster ook niet zomaar worden bijgetreden waar zij stelt dat zij niet op de hoogte was van de mogelijke consequenties van het stopzetten van de samenleving met haar echtgenoot. Verzoekster, die niet aangeeft te betwisten dat het bestuur alle door haar inzake het ingeroepen huiselijke geweld aangebrachte relevante gegevens en stukken in rekening bracht, maakt niet aannemelijk dat geen voldoende concreet onderzoek in het licht van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd gevoerd, en evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich beperkte tot een onderzoek van het eerste toepassingsgeval in deze bepaling. Hij beperkte zich zo niet tot de vaststelling dat er geen veroordeling (of vaststellingen op heterdaad door de politie) zijn, maar ging ook in op de door verzoekster aangebrachte stukken die alsnog het huiselijke geweld dienden aan te tonen. Hij oordeelde dat het getuigschrift van verstrekte hulp het ingeroepen huiselijke geweld niet kan staven, waar de reden van het huisartsbezoek niet wordt vermeld en hierin evenmin concrete medische vaststellingen zijn opgenomen. Het kwam verzoekster ook zelf toe in dit verband alle volgens haar nuttige elementen en stukken voor te leggen aan het bestuur, en zij betwist ook niet dat zij hiertoe in de mogelijkheid was. Zo stelt de Raad ook vast dat verzoekster op dat ogenblik reeds bijstand had gezocht van een advocaat, die in het kader van de verlenging van het verblijfsrecht het bestuur wees op het mogelijke intrafamiliale geweld. Verzoekster betoogt dat de medische hulpverlening rechtstreeks in verband staat met de slagen en verwondingen door haar echtgenoot en dat hieromtrent niet grondig genoeg is gemotiveerd, maar de Raad kan enkel samen met de gemachtigde van de staatssecretaris vaststellen dat het door haar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing voorgelegde getuigschrift van verstrekte hulp noch de reden van het huisartsbezoek noch medische of andere vaststellingen bevatte, enkel dat verzoekster op die dag een arts raadpleegde. Nu zij naliet verdere stukken, zoals een medisch attest, voor te leggen, toont verzoekster niet aan dat de voorziene motivering op dit punt niet kon volstaan of incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoekster houdt ook ten

onrechte voor dat in de bestreden beslissing wordt besloten dat het *“boven alle twijfel verheven is dat er geen intrafamiliaal geweld heeft plaatsgevonden”*. Er wordt enkel vastgesteld dat de voorliggende gegevens en stukken hiervoor geen of geen voldoende bewijs of aanwijzing vormen.

Verzoekster toont verder ook niet met concrete argumenten aan dat haar situatie gelijkend is aan de situatie zoals deze voorlag in het door haar aangehaalde arrest van de Raad van 1 februari 2016. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel – of het hiermee verband houdende proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel – werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg ook niet worden vastgesteld.

2.1.2.5. Verzoekster voert ook nog de schending aan van artikel 12 van de Vreemdelingenwet. Een concrete toelichting ontbreekt echter over de wijze waarop de gemachtigde van de staatssecretaris door het nemen van de bestreden beslissing dit wetsartikel heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 1 en 59, §§ 1 en 2 van het verdrag van de Raad van Europa van 11 mei 2011 inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, goedgekeurd bij wet van 1 maart 2016 (BS 9 juni 2016, inwerking-treding 19 juni 2016).

Zij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 1 van de Conventie strekt ertoe:

A. Vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorkomen en uit te bannen

B. Een alles omvattend kader op te zetten met beleid en maatregelen ter bescherming en ondersteuning van alle slachtoffers van geweld tegen vrouwen en huishoudelijk geweld

De Conventie definieert geweld tegen vrouwen als alle vormen van gender-gerelateerd geweld die leiden tot of waarschijnlijk zullen leiden tot fysiek, seksueel of psychologisch letsel of leed en economische schade voor vrouwen met inbegrip van bedreiging met dit soort geweld, dwang of willekeurige vrijheidsberoving, ongeacht of dit in het openbaar of in de privésfeer geschied.

Gezien verzoekster bij herhaling door haar echtgenoot niet alleen bedreigt maar tevens geslagen werd en dus voldoet aan de voorwaarden van de Conventie om als slachtoffer van huiselijk geweld beschouwd te worden.

Als slachtoffer van dit geweld heeft zij recht op de bescherming van artikel 59 §1 van de Conventie die voorziet dat de aansluitende staten “de wetgevende of andere maatregelen nemen die nodig zijn om te waarborgen dat slachtoffers van wie de verblijfstitel afhangt van die van hun echtgenote of van een volgens nationaal recht als zodanig erkende partner, bij beëindiging van het huwelijk of de relatie, wanneer zich zeer moeilijke omstandigheden voordoen, op eigen verzoek een eigen verblijfsvergunning krijgen ongeacht de duur van het huwelijk of de relatie.

De voorwaarden voor de toekenning en de duur van de zelfstandige verblijfsvergunning worden vastgesteld in het nationale recht. De verdragsluitende staten moeten volgens het uitleggend rapport bij de Conventie van Istanbul de situatie van slachtoffers van geweld, gepleegd door hun echtgenoot, beschouwen als moeilijke omstandigheden in de zin van artikel 59 van de Conventie.

Aangezien verzoekster via haar toenmalige raadsman duidelijk verzocht om behoud van haar verblijfsvergunning en dus nagegaan diende te worden of zij aan de voorwaarden voldeed om onder het toepassingsgebied van artikel 59§1 van de Conventie van Istanbul kon vallen.

Dat om aanspraak te maken op de toepassing van Conventie van Istanbul verzoekster aan 3 voorwaarden diende te voldoen.

Zij heeft een verblijfstitel die afhankelijk is van de verblijfstitel van haar echtgenoot wat in casu het geval is.

Het huwelijk of de relatie is beëindigd wat in casu het geval is.

Er doen zich zeer moeilijke omstandigheden voor met name intrafamiliaal geweld waarvan zij het slachtoffer is.

Verzoekster die beschikt over een afhankelijke verblijfstitel is het slachtoffer van geweld die onder het toepassingsgebied van de Conventie valt.

Dat de bepaling van artikel 59 van de Conventie een strikt omschreven plicht oplegt aan de verdragsluitende staten om op een welbepaalde wijze te handelen.

Minstens dient aanvaard te worden dat deze bepaling geldt als een stand still clause en een minimum verplichting oplegt aan België om in navolging van de bepalingen van het Verdrag te handelen telkens als een slachtoffer van huiselijk geweld zoals in casu verzoekster, een einde stelt aan een relatie waarbij zij als vreemdeling al beschikt over een verblijfstitel die afhankelijk is van de verblijfstitel van de echtgenoot of partner waarvan men omwille van het huiselijk geweld afscheid neemt.

Dat verzoekster in casu aan alle voorwaarden voldoet voor het behoud van haar verblijfstitel dan wel het verschaffen van een nieuwe verblijfstitel waarom zij verzocht.

Dat evenwel in de bestreden beslissing geen nazicht werd gedaan of verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor de toepassing van Conventie van Istanbul die haar nochtans het recht verleend op een zelfstandige verblijfstitel en bijgevolg de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen werd."

2.2.2. Nu verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing niet onderuit haalt dat op dat ogenblik geen enkel bewijs of concrete aanwijzing voorlag dat zij effectief het slachtoffer was geworden van huiselijk geweld, meer bepaald van de door haar voorgehouden bedreigingen en slagen en verwondingen, blijkt niet dat zij zich dienstig op het verdrag van Istanbul kan beroepen om deze beslissing te horen nietig verklaren. Zij kan ook niet voorhouden als zou door verweerder niet zijn nagegaan of zij als slachtoffer van huiselijk geweld dient te worden beschouwd.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster stukken voor waaruit blijkt dat zij op 16 maart 2018 een afspraak heeft bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen voor het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag en dit waar zij zich intussen heeft verzoend met haar echtgenoot. Er moet andermaal worden geduoid dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS